

3. Аракелян М.Р. Новое содержание правозащитной функции современного Украинского государства / М.Р. Аракелян // Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. пр. / редкол.: С.В. Ківалов (голов. ред.). – Одеса: Юрид. лит. 2012. – Вип. 67. – С. 32-33.

4. Беспалова М.А. Становление правозащитной функции российского государства в условиях современного конституционного строительства / М.А. Беспалова / Автореф. дисс. на соиск. уч. ст. канд. юр. наук. – Белгород, 2011. – 24 с.

5. Земскова А.И. К вопросу о сущности правозащитной функции государства / А.И. Земскова // Общество и право. – 2009. – № 3 (25). – С. 21-27.

6. Нерсисянц В.С. Общая теория государства и права / В.С. Нерсисянц. – М.: Норма: Инфа-М, 2012. – 560 с.

7. Рассолов М.М. Проблемы теории государства и права / М.М. Рассолов. – М.: Юнити-Дана: Закон и право, 2007. – 431 с.

8. Семитко А.П. Правовая защищенность личности как критерий прогресса правовой культуры / А.П. Семитко // Советское законодательство и правовая защищенность личности: межвузовский сборник научных трудов. – Свердловск: Изд-во СЮИ, 1991. – С. 4-5.

Сиромятнікова А.І.

студентка 2 курсу

Інститут прокуратури та кримінальної юстиції

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПРОБЛЕМНИЙ АСПЕКТ КООПЕРАЦІЇ РОБОТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА НАСЕЛЕННЯ

Держава здійснює управління в сфері забезпечення охорони порядку за допомогою державних правоохоронних органів, спеціальною функцією яких є забезпечення законності та охорони правопорядку, боротьба з правопорушеннями, охорона законних прав та інтересів громадян, юридичних осіб, суспільства та держави в цілому. До них належать органи внутрішніх справ, прокуратури, служби безпеки, органи охорони державних кордонів, державної податкової служби та інші. Але до системи

правоохоронних органів належать деякі інші державні установи та громадські організації, які, відповідно до законодавства, наділені значними повноваженнями у сфері правоохоронної діяльності. Останні можна характеризувати як безпосередню допомогу органам, що здійснюють охорону правопорядку.

В Конституції України закріплено право громадян на свободу об'єднання у громадські організації для здійснення і захисту своїх прав та інших інтересів. Одними з таких організацій є громадські формування з метою сприяння органам охорони правопорядку у сфері охорони порядку.

Основним законом щодо такої діяльності громадських об'єднань є Закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону». В якому вказуються правові та організаційні засади створення громадських формувань з охорони громадського порядку, основні завдання, права та обов'язки таких формувань та їх членів, умови та порядок застосування заходів фізичного впливу і спеціальних засобів та основи взаємодії держави та громадських об'єднань у цій сфері [1].

Громадяни, які виявляють бажання до участі в таких формуваннях мають безперешкодне право здійснювати таку діяльність, окрім випадків встановлених законодавством.

Залучення громадських об'єднань до діяльності правоохоронних органів позитивно впливає на діяльність останніх. По-перше, це сприяє формуванню самосвідомості у громадськості та формуванню розуміння спільноту, що вони можуть власноруч безпосередньо приймати участь у діяльності органів внутрішніх справ. По-друге, можливість таких заходів сприяє формуванню позитивної тенденції зростання довіри населення до Поліції та інших органів виконавчої влади. По-третє, покращується зовнішній та внутрішній імідж таких органів [2, с. 6-8].

Слід констатувати, що до цього часу розвиток співробітництва між поліцією та громадянами відбувався спонтанно, без належної організації і системного підходу. Заходи щодо залучення громадськості до правоохоронного процесу проводилися, як правило, внаслідок гучних і резонансних подій із масштабними негативними наслідками для суспільного життя. Тому тепер взаємодія поліції з громадськими організаціями ґрунтовно сформована на правовій основі і згідно з нею реалізується [3].

Спектр завдань, які в тісній взаємодії з працівниками поліції виконують активісти, досить широкий:

- патрулювання житлових масивів і селищ;

- участь у розшуку зниклих безвісти;
- участь у розшуку та затриманні підозрюваних у скоєнні злочину;
- спільне проведення профілактичних, просвітницьких, виховних заходів серед різних категорій населення;
- робота з підлітками «групи ризику» та безпритульними [3].

Окрім того, члени громадських об'єднань можуть вживати спільно з ОВС заходів до припинення адміністративних правопорушень і злочинів, представляти та захищати інтереси своїх членів у державних органах та підприємствах, установах, організаціях, навчальних закладах та взаємодіяти з іншими органами громадської самодіяльності, що беруть участь у заходах, спрямованих на забезпечення безпеки дорожнього руху.

На жаль, яскравих позитивних прикладів ще не так багато – бракує досвіду й громадської самосвідомості. Загальноприйнятою є думка, що правоохоронні органи, які покликані охороняти громадський порядок і вести боротьбу зі злочинністю та іншими правопорушеннями, не потребують допомоги населення. Але нерідко саме громадяни, котрі стали свідками правопорушення або знають про запланований злочин, можуть надати представникам органів внутрішніх справ неоціненну допомогу у справі профілактики та розслідування злочинів, а також підтримання правопорядку на конкретній території (насамперед за місцем проживання громадян). Не випадково в більшості країн наголос у правоохоронній та правозахисній діяльності органів державного управління робиться передусім на запобіганні злочинам та іншим правопорушенням за допомогою громадськості. Практика свідчить, що значно легше й дешевше і для держави, і для платників податків витратити зусилля й кошти на просвітницьку, виховну роботу, профілактику злочинів та інших правопорушень, ніж на їх розкриття і перевиховання осіб у пенітенціарних закладах [3].

А отже, проблемним місцем в цій діяльності є донесення до громадськості важливості їх участі у заходах запобігання правопорушенням та формування у населення позитивного ставлення до співпраці з органами внутрішніх справ. Насамперед, для цього ОВС має виконувати кропітку роз'яснювальну роботу, безпосереднім спілкуванням працівників цих органів з громадянами. При цьому досягнення ефективності цього процесу забезпечується застосуванням різноманітних форм роботи з населенням. З метою досягнення очікуваного результату представники ОВС мають організовувати і практикувати в повсякденній роботі проведення:

- робочих зустрічей у трудових колективах підприємств, установ, організацій;
- сходів і зборів громадян;
- нарад з керівним складом громадських організацій та зборів з їх членами;
- зустрічей з працівниками охорони приватних установ та фірм [4, с. 15].

Результативність зазначених заходів значно зростає при їх належному організаційному забезпеченні, коли громадянам заздалегідь повідомляється про проведення таких зборів і зустрічей, розсилаються запрошення на них, визначається час, місце і мета їх проведення. Щоб полегшити навантаження на працівників ОВС, можуть запрошуватись до виконання такої діяльності громадські об'єднання, діяльність яких направлена на охорону правопорядку.

Розроблення чіткої та ефективної системи співпраці громадян та органів виконавчої влади у сфері охорони правопорядку в перспективі може дати неочікувані результати. Як мінімум – полегшення навантаження на Органи внутрішніх справ, зменшення кількості правопорушень та зростання правосвідомості у населення. А отже від працівників ОВС необхідне тільки розуміння необхідності таких заходів та прикладення хоч найменших зусиль та спроб до реалізації політики співпраці з населенням.

Література

1. Закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» від 01.01.2016.
2. Бесчастний В. М. Імідж як складова успіху правоохоронця: до постановки проблеми / В. М. Бесчастний, О. В. Тимченко // Віче. – 2012. – № 2.
3. Взаємодія міліції й населення як стратегічний напрям діяльності органів правопорядку [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.viche.info/journal/3714/>.
4. Методичні рекомендації / – К.: Молотай В.А., Пелагеша О.Г., Сивухін В.С., Костюк В.Л., – К.: Нац. академія внутр. справ, 2011. – 40 с.
5. Публічна політика та адміністрування (теорія та історія державного управління).